

A „NO CHILD LEFT BEHIND” [EGY GYERMEK SEM MARAD LE] TÖRVÉNY AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN: MIT TANULTUNK AZ ÉLETBE LÉPÉSE ÓTA ELTELT NÉGY ÉV SORÁN?

Mark Kinney

Toledo-i Egyetem, Ohio, USA

A „*No Child Left Behind*” törvény Bush kormányzat kísérlete az amerikai közoktatás megreformálására. Kötelezővé teszi a tanulói teljesítmények felmérését különböző évfolyamokon annak megállapítására, hogy a diákok teljesítik-e az ezekre az évfolyamokra a szövegértés és a matematika terén megállapított követelményeket. Míg a közoktatás fejlesztése nemes célkitűzés, sok amerikai pedagógus megkérdőjelezi, hogy a törvény maga bölcs lépés-e abban a formában, ahogyan jelenleg érvényesül. Számos tagállam oktatási minisztériuma egészen egyenesen beperelte a szövetségi kormányt, amiért az több területen is elhanyagolta azokat a mechanizmusokat, amelyek segítenék a törvény érvényesítését és támogatnák a tanárokat.

Mi a gond? Az, hogy egyetlen gyermek se maradjon le, olyan cél, amelynek eléréséért minden jó tanár küzd. Azt gondolhatnánk, hogy egy, e magasztos küldetést segítő törvényben minden lelkiismeretes pedagógus hinne, egy ilyen törvényt mindegyikük támogatna. Miért láznak hát ellene nagy számban tanárok, iskolai vezetők, állami oktatásirányítók?

Előadásomban bemutatom a szövetségi törvénykezésnek a „No Child Left Behind” törvényhez vezető történetét. Amellett érvelek, hogy a „No Child Left Behind” törvény ígéretének hitelessége a következő feltételek teljesülésétől függ: (1) az oktatás minden diák számára kívánatos eredményei megfelelő mélységben ismertek és elfogadottak; (2) a standardizált értékelés megfelelő eszköz a diákok teljesítményének és az iskola hatékonyságának mérésére; (3) a tömeges méretű standardizált értékelés hatásos és hatékony mechanizmus az oktatáspolitikai megvalósítására; (4) a közoktatáspolitikai működtethető piaci erők alkalmazásával; (5) a pedagógusok nem teljes kapacitással dolgoztak a törvény bevezetése előtt és az oktatás eredményessége növelhető úgy, hogy kívülről rendeljük hozzá a hatékonyság mércéit.

A kérdés tehát az: teljesíthetők-e ezek a feltételek? Targyalni fogom mindegyik feltételt és megállapítom, a rendelkezésre álló legjobb források alapján miként értékelhetők ezek. Különös fontosságúak lehetnek a konferencia hallgatósága számára a kutatás céljával, gyakorlatával és használatával kapcsolatos szempontok, illetve hogy mit tudunk meg az iskolákban végzett kutatásról és tömeges szintű kutatásról.

Rámutatok, hogy e feltételek teljesítésének megítélése rendkívül széles skálán mozog. Hogy az oktatás az USA-ban valóban vitatott terület – olyan terület, amelynek szereplői versengenek egymással a többiek feletti ellenőrzésért. Állítom, hogy a szakpolitika alakítását tekintve különös, hogy az USA szövetségi kormánya jogot formál a közoktatás eredményeinek kijelölésére, mert az USA szövetségi alkotmánya az oktatásért való felelősséget az egyes tagállamokhoz rendeli. Bemutatom, hogyan alakult ki ez a helyzet.

Megvizsgálom, mivel gyarapodik a tudásunk a tömeges standardizált értékelés alapján a szövetségi szakpolitika érvényesítésének helyességéről. Hosszabban tárgyalom a törvény hatását az USA-beli kutatói közösségre. A törvény csodálatos lehetőséget kínál többé-kevésbé összehasonlítható longitudinális adatokból álló közoktatási adatbázisok létrehozására, ami pedig kutatómódszertani és felhasználási újítások kipróbálására teremt lehetőséget. Miközben a kutatói közösség bevezeti az újításait ebbe az értékelési folyamatba, komoly kérdéseket kell átgondolnia; ezek közül is fölvetek néhányat.